

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

X. Sub secunda Regum nostrorum dynastia, vetus consuetudo valuit. Probatur ex Hincmaro, qui hinc concludit Metropolitanis Galliarum esse Primates. Duo Primatum genera. Pallij genium.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15617

apud quasdam Ecclesias hic mos inoleverat ut Episcopus Metropolitanus à propinquo- ri Metropolitano acciperet manus imposi- tionem. Sed novam illam consuetudinem abolevit Synodus Aurelianensis secunda; quæ antiquam constitutionis formulam renova- vit, statuens ut Metropolitanus ab Episco- pis comprovincialibus ordinetur. cujus syno- di verba supra relata sunt in §. III. hu- jus capituli. At Concilium Aurelianense III. quinquennio post celebratum, id est, anno quingentesimo trigesimo octavo, repudiato canone illo prioris synodi, novam consue- tudinem revocavit, qua receptum erat Me- tropolitanos à Metropolitanis ordinari: De Metropolitanorum vero ordinationibus id placuit, ut Metropolitanis à Metropolitanis, omnibus, si fieri potest, presentibus comprovincialibus, or- dinentur; ita ut ipsi Metropolitanis ordinandi pri- vilegium maneat quem ordinationis consuetudo requirit. Quæ institutio aliqua in re similis est versioni Græcæ canonis sexti Sardicensis, quo sancitum est ut Episcopi vicinæ provin- ciæ invitentur ad ordinationem Metropolita- ni alienæ provincie: Χρηδὲ Ἐμετακλεισθαι Ἐ τὸς ἀπὸ τῆς κληρονομίας ἐπαρχίας ἐπισκόπους πρὸς τὴν κληρονομίαν τῆς μητροπόλεως ἐπισκό- πους. Attamen fatendum est interpretem Græcum non cepisse sententiam hujus cano- nis, qui in contextu Latino nullam hujus rei mentionem facit. Hincmarus in synodo Metensi, quæ propter Karoli Calvi in regno Lotharij coronationem coacta est, adnotavit Remensem & Trevirenses Ecclesias commif- sis sibi Ecclesiis velut sorores & comprovinciales haberi, sive in ordinationibus peragendis, sive pro judiciis causarum ecclesiasticarum, sicut antiqua demonstrat consuetudo.

X. Sub secunda Regum nostrorum dyn- astia, vetus consuetudo valuit, nempe ut Metropolitanus ab Episcopis comprovincia- libus ordinareretur. Hunc seculi sui usum fuisse docet Hincmarus, qui præterea probat Galliarum Metropolitanis jus illud com- petivisse secundum canones Nicænos, An- tiochenos, & Africanos, & ob id ipsum Pri- mates esse. Nam duo Primatum genera agnoscit; quorum quidam iidem sunt cum Patriarchis, alij verò, Metropolitanis. quod discrimen hausit ex versione Concilij Chal- cedonenfis à Dionysio Exiguo confecta, & ex canonibus item Africanis. De Primatibus autem secundi generis sic loquitur Hincma- rus: Sed & quidam Archiepiscopi vel Metro- politani Primates provinciarum multoties in sacris canonibus inveniuntur, illi videlicet qui in lo- co defunctorum ab Episcopis uniuscujusque pro- vincie sine interrogatione alterius Primatis præ- valent ordinari, & ex antiquæ consuetudinis

lege à sede apostolica Pallij solent genio insigni- ri, & in loco decedentium Episcoporum, sine con- sensu vel licentia Primatis alterius, in sua pro- vincia quique possunt Episcopos ordinare. Hanc loquendi formam, id est, Pallij genium, mu- tuatus est Hincmarus ex epistolis sancti Gre- gorij: qui de Siagrio Augustodunensi Epif- copo loquens, ait ipsum petivisse Pallium, pro genio & honore suæ Ecclesie.

XI. Ætate Ivonis Carnotensis, Hugo Lugdunensis Archiepiscopus sibi, tanquam Primati, deberi professionem obedientiæ contendebat ab electo Senonensi antè quàm consecraretur; suumque hoc consilium ful- cire nitebatur auctoritate sedis apostolicæ, qua fungebatur. Rescripsit Ivo consecratio- nem Metropolitanis Senonensis pertinere ad Episcopos comprovinciales, neque expe- ctandum esse ut electus faciat prius professio- nem canonicam Primati Lugdunensi, cum id canonibus sit contrarium. Deinde addit: Cùm ergo tam ista quàm alia generalia insti- tuta tam absolutè consecrationem Metropolitanorum contineant, miramur cur privatis legibus & novis traditionibus veteres traditiones & consuetudines removere contenditis, præcipiendo ut Senonensis electus ante consecrationem suam vobis presentetur, & jure primatus vestri subje- ctionem & obedientiam profiteatur. Tum ait se nihil prorsus heic remissurum esse ex jure Ec- clesiarum suæ provincie, & si contra teten- derit Hugo, comminatur se ab ejus commu- nione discessurum: De tantillo jure quod habent Ecclesia nostra nec volumus nec debemus cedere. Infra: Si autem petitionibus nostris non adque- veritis, & aliquod schisma inde fuerit exortum; securè dicam, neque iniquitas mea, neque pecca- tum meum; neque vos poteritis dicere vobis non fuisse prædictum.

Ordinationem porrò Archiepiscopi com- provincialibus Episcopis conservaverunt li- bri Decretalium, ut videre est in responsis Lucij III. in cap. Si Archiepiscopus. De tem- pore ordinandorum.

ADDITIO

STEPHANI BALUZII.

ATTAMEN immutato paulò post hoc jure, Ar- chiepiscoporum consecratio paulatim adempta est Episcopis comprovincialibus, & Summo Pontifici servata; ut omnibus est notissimum. Sed tamen præ- termitti non debet insignis locus viri illa ætate cele- berrimi, Gulielmi de Montelauduno Iuris Canonici Professoris in Academia Tolosana, qui vivebat anno millesimo trecentesimo quadragesimo sexto. Is ergo in libro sacramentali, Rubrica de ordine episcopali Tit. x. sic ait: Quis consecrat Episcopum? Dic quod Archiepiscopus cum suis suffraganeis de se. or. nec

Aa iij

Gregor. lib. 7. ep. 131. Videtur epistolam Synodi- cum Concilij Du- ziac. 1. ad Hadria- num 11.

Ivo ep. 60.

Secundo illa edita à meo Capitulo Eusebii Calvi, & To. 1. oper. Hinc- mar.

Vile Marcum in Hæc de Primari- bus. 624.

Hincm. in Episc. c. 17. & in epist. 6. c. 1.